

Bij elkaar geplukt boeket

Regina Jansen

Bloemen hebben hun betekenissen

Anemoon - Anticipatie, kwetsbaarheid

Anjer - Liefde, fascinatie

Aster - Geduld, elegantie

Camelia - Bewondering, perfectie

Chrysant - Vriendschap, vreugde, eerlijkheid

Erwt - Plezier, dankbaarheid

Gerbera - Vrolijkheid, onschuld

Gladiolus - Kracht van karakter

Goudsbloem - Vreugde, warmte, creativiteit

Hyacint - Oprechtheid, standvastigheid

Iris - Geloof, wijsheid, hoop

Jasmijn - Sensualiteit, gratie, elegantie

Klaproos - Rustige slaap, troost

Lavendel - Sereniteit, kalmte

Leeuwenbekje - gracieus, kracht

Lelie - Zuiverheid, deugd, toewijding

Madeliefje - Onschuld, zuiverheid, nieuw begin

Narcis - Wedergeboorte, nieuw begin

Orchidee - Exotische schoonheid, kracht

Pioenroos - voorspoed, geluk

Primula - Jonge liefde, eeuwige liefde

Roos - Liefde, passie, schoonheid

Sering - Eerste liefde, jeugdige onschuld

Tulp - Volmaakte liefde, elegantie

Vergeet-mij-nietje - Echte liefde, herinneringen

Viooltje - Bescheidenheid, nederigheid

Zinnia - gedachten aan afwezige vrienden

Zonnebloem - Aanbidding, trouw

De kleur Rood staat voor de liefde, Roze voor onschuld en vreugde en Wit voor zuiverheid. Oranje geeft vreugde en plezier en Paars staat voor kracht en macht Geel is de kleur van de Vriendschap.

Bij elkaar geplukt boeket door Regina Jansen

© 2025

Omslag © Ilona Berendsen & Fenya te Lindert en Elma
Gijsberts

Tekeningen in het boek; © Ilona Berendsen & Elma
Gijsberts

ISBN 9789403816715

<https://www.reginajansen.nl>

Facebook: Boeken van Regina Jansen

Fonts: Aptos

Print on demand <https://bookmundo.com/nl>

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie,
microfilm, foto of op welke wijze dan ook zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleed aan de fantasie van
de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust
op toeval.

Voorwoord

Soms stap je af van je eigen dromen en je loopt mee met andere dromen. Dat deed ik dus met dit boek.

In het begin was het oh jeetje waar ben ik aan begonnen en kan ik dat wel want dit zijn dingen die niet in mijn fantasie plaatsvinden. Ik durf dat niet; het vertrouwde loslaten en in onzekerheid verder gaan.

Maar ik ontdekte dat de dromen van Ilona ook wel de mijne was en de warme Elma ook om mensen gaf, net als ik.

En hoe Jolanda haar baan opgaf om voor honden te zorgen die haar zo hard nodig hebben. Knap hoor. Karin alleen in Frankrijk. Alexandra in het prachtige Engeland. Iedereen ver weg en er is weinig geschreven over Nederland.

Daar lag ook een uitdaging en via internet google maps liep ik mee met Ilona, via vertaling google maps kon ik zelfs een beetje Frans. Natuurlijk heb ik engelen naar de vrouwen gestuurd maar ze kregen ook te maken met tegenslag.

Dit is fictie. Of misschien ook niet. Want hun dromen zijn mijn dromen en mijn dromen zijn jullie dromen. Ik zag Alexandra de kamers inrichten van een kasteel en Karin verhuisde van Julia's Winkeltje mee naar dit verhaal.

Aan alle
Alexandra's
Elma's
Ilona's
Jolanda's
Karins
uit/van het leven.

Zo geweldig dat jullie je dromen waarmaken.
Jullie hebben van jullie leven een levensbestemming gemaakt!

Nu u nog!
Wel doen? Niet doen?
Gewoon doen!

Zeer speciale dank aan Gerrit die jarenlang mijn boeken
nakeek en verbeterde. Hij zou het ook met dit boek doen
maar zo ontzettend onverwachts is hij gestorven op zijn
verjaardag. Hij heeft dit verhaal net niet meegekregen.

....Gerrit mijn mentor, vriend en collega....

Gerrit stond voor iedereen klaar. Hij deed veel
vrijwilligers werk en zijn vriendelijkheid,
hulpvaardigheid met altijd een glimlach voor iedereen,
waren hartverwarmend.

Hij wordt erg gemist.

Het was bar en boos. Elma had haar ruitenwissers op volle stand en nog zag ze niet veel. Met grote moeite hield ze de auto op de weg. De wind trok aan alle kanten en een dikke boom lag afgeknapt langs de weg. Ze wilde graag stoppen en schuilen maar er was geen schuilplek. Doorrijden dan maar. Enorme hagelstenen knalden overal om haar heen.

Oei, de auto. Die moest deuken krijgen door dit weer. Dat kon niet anders.

Twee koplampen schenen door het natuurgeweld. Snel deed ze de dak lampen aan om meteen met kracht het stuur vast te houden.

Naast haar een kolkende, woeste rivier die ze nog nooit zo had meegemaakt. Het sleurde iets mee waarvan ze hoopte dat het geen huis was.

Ze reed niet hard, kon ook niet met al die afgebroken takken op de weg. Normaal was dit een sereen landschap met een rivier die vaak laag aan water was en een idyllisch landweggetje met zonnebloemen of lavendel of bomen langs de weg. Hier en daar sporadisch een huis. Nu was het de weg naar hel.

Ze kon deze weg wel dromen. Zo vaak had ze het gereden. Nu herkende ze het amper meer.

De auto was heus wel wat gewend maar dit was gewoon te erg. Ze hoopte maar dat ze de rivier kon oversteken.

Gespannen reed ze door, totdat er een kletsnatte vrouw, die de weg oprende en haar de weg blokkeerde. Op het laatste moment remde ze, zag een auto half in de greppel liggen en nog een vrouw met een koffer kwam naar haar toe. Een boom zwaaide boven hun heftig heen en weer.

-Help, we hebben een ongeluk gehad.

-Stap in. Die auto zat goed in elkaar.

-Snel. Ze moest schreeuwen om boven het natuurgeweld uit te komen.

Wegwezen hier, schoot het door haar heen. Het liefst wilde ze flink gas geven al hadden de wielen vaak geen grip.

Een vrouw kwam met moeite de auto in, ze hinkte. Raar om nu hakken te dragen.

-De koffers.

Een andere vrouw wilde de kofferbak opendoen.

-Geen tijd.

Achter hun een onheilspellend gekraak.

Nog voordat de dames zaten gaf ze gas en was geen moment te laat. Een boom viel dwars over het pad en een gedeelte ging de rivier in die meer land tot zich nam.

-Gordels vast.

Al haar aandacht ging uit naar de weg. Hobbelen over een aantal takken ging ze verder.

De rivier brulde als een monster langs hun heen.

Een bijna zwartgroene lucht aan de horizon en een enorm gat in de weg waar Elma de auto maar net langs kon sturen.

-Vreselijk wat erg. Ze hoorde het vaag. Al haar aandacht ging uit naar het rijden.

-Kijk die rivier eens. Het klonk van de achterbank.

-Daar moeten we overheen.

Maar twee kilometer verder zag Elma tot haar ontsteltenis dat het onmogelijk was.

-De brug is half weggespoeld.

Misschien niet maar het was overduidelijk dat niemand meer overheen kon komen.

-Shit. En aan die kant was Huibert haar man en hun huis. De volgende brug was veertig kilometer verder maar Elma zag dat die optie niets werd.

De weg naar huis was afgesloten. De weg naar veiligheid kon niet meer.

-Karin. We gaan naar Karin.

Elma dacht snel na. Hopend kon ze doorrijden naar het kleine

huisje waar Karin woonde.

-De rivier komt de weg op. Naast haar zat een andere vrouw naar al dat woeste water te kijken.

Karin dus.

Slippend in de modder en water hotste de auto verder. En er was nog meer op komst. Alle hoop nu op Karin die in het kleine huisje woonde. Ze moest thuis zijn.

-Ik ben bang. Een vrouwenstem klonk weer van de achterbank. Diep van binnen was Elma dat ook maar ze had daar geen tijd voor.

De oprijlaan, niet meer dan een zandpad langs een wilde heg die het zwaar had onder het natuurgeweld stond half onder water.

Vaag zag Elma dat ook hier ravage was. Overal gebroken potten en een appelboom was er half afgeknakt.

-We gaan daar naar binnen.

Haar stem was amper hoorbaar.

Gelukkig de auto van Karin stond naast het huis.

-Naar binnen. Snel.

Ze deed de lampen uit en kreeg de deur aan haar kant maar moeizaam open. Snel kwam ze eruit en was meteen nat door de regen die loodrecht naar beneden kwam. Het leek wel een grijs gordijn.

De deur sloeg dicht voordat ze het in de gaten had. Iemand zei wat maar dat was al helemaal niet meer te verstaan.

Karin zat ineengedoken op de bank en hoorde de wind buiten huilen en de luiken rammelden. Het huisje kreunde en hilde onder al dat natuur geweld. Natuurlijk had ze geweten van de storm maar dat ie zo erg was.... Nee dat was niet in haar opgekomen.

Het was alsof al het water van Frankrijk over haar arme huisje heen stortte. Op een paar plekken druppelde water de emmers

in, soms zelfs een straaltje. Ze had maar één lamp aan en een kaars brandde op tafel. De vlam ging alle kanten op. Met een deken om zich heen voelde ze nog de tocht langs haar heengaan.

Een hard geluid deed haar opschrikken. Verdorie weer een bloempot. Ze hoopte maar dat haar auto bestand was tegen al dat natuurgeweld.

Ze schrok ontzettend toen de deur openging en de kaars ging uit. Drie, nee vier vrouwen kwamen kletsnat binnen. Zelfs Elma was tot op de laatste draad nat van dat hele kleine stukje van haar auto naar het huisje.

-Doe de deur dicht.

Elma moest al haar kracht gebruiken om de deur dicht te doen en draaide het meteen op slot. Het was alsof de wind de houten deur hol blies.

-We hebben een ongeluk gehad. Onder de jonge vrouw vormde zich al een plasje water.

-We komen schuilen. Elma voelde nu pas hoe moe ze was. Haar handen wilden maar met moeite ontspannen. Met trillende vingers typte ze *ben veilig bij Karin* en verzond het aan haar man.

Karin sprong op en liep naar haar slaapkamertje.

-Hier handdoeken. Kleed je uit en droog je daarmee af. Ze wees naar de kleren in een open kast.

-Trek wat warms aan.

Ze liep naar het keukenblok en haalde wat blikken soep die ze in een vuurvaste schotel deed en in de magnetron deed.

Ze deed een windlantaren aan en hing het aan het plafond. Ze sneed het stokbrood in stukken en legde het bij de tegelkachel neer. Ze pakte knoflookboter en zette het op het tafeltje neer. Elma schoof als snel aan met een deken om haar heen.

-We hebben een ongeluk gehad en mijn enkel is gebroken. Van haar dure kapsel was niets meer over. Met een van pijn

vertrokken gezicht ging Alexandra bij de tegelkachel zitten.
-Laat eens zien.

Voorzichtig betaste Karin de dik wordende enkel.

-Ik denk dat ie verstuikt is. Ze haalde uit de EHBO kist een enkelbandage en deed het voorzichtig om de gekwetste enkel heen.

-Hier een aspirine. Daarna volgde de soep en iedereen lepelde het hongerig op.

-Oh heerlijk. Het werd stil en Karin nam een stukje stokbrood en begon thee te zetten.

Toen de waterkoker bijna kookte viel opeens de stroom uit en op de windlicht na zaten ze vrijwel in het donker. Het werd opeens nog enger.

-Thee. Met de zaklantaarnen van haar mobiel zette Karin alles klaar en schoof de dropjes-pot naar de dames toe. Ze deed nog een paar windlichten aan en ging er eindelijk bij zitten.

-Het gaat maar door.

Stil luisterden ze naar het gebulder.

-Nu we hier toch zijn zullen we een voorstellingsrondje doen? Karin sloeg een deken om haar heen.

-Ik ben Karin Wissink. Sinds meer dan een jaar woon ik hier. Half verscholen in een grote trui en met een bleekgezicht stak de jongere vrouw haar vinger op.

-Alexandra van Kampen. Ik ben styliste en mijn clientèle zijn rijke mensen. Wij drieën zijn met Jolanda meegegaan die een auto kon huren omdat we naar Nederland wilden en de vliegtuigen gingen niet. Het zou de bedoeling zijn om naar een volgend vliegveld te rijden maar de snelweg was afgesloten en toen kwamen we in de binnenlanden uit en daar ging het mis.

-Ik ben Elma en ik pikte ze op. Elma veegde haar haren uit haar gezicht. Geen idee waar haar elastiekje was gebleven.

-Ik woon met mijn man hier in Frankrijk en runnen een biologische bed en breakfast. Alles biologisch en gezond.

Een trotse klank klonk door de woorden.

-Ik kwam terug van Nederland waar onze kinderen wonen maar de brug is ontoegankelijk, misschien er zelfs niet meer, toen ik deze dames zag. Daarom zijn we hier.

-En in onze auto liggen de koffers. Alexandra staaarde naar de kachel en pakte nog een stokbrood. Het leek zo lang geleden dat ze nog in haar hotel zat aan een heerlijk ontbijt. Dat was maar een paar uur geleden.

-Mijn werk. De tapijt fabrieksstalen.

-De brug dicht? Dan kan het maar zo zijn dat jullie hier wel even blijven zitten. Ze moeten eerst de stroom herstellen en het dorp gaat altijd voor, wist Karin.

-Ik heb geen internet meer. Elma deed de telefoon uit en hoopte maar dat Huibert haar berichtje had gekregen en zich geen zorgen maakte.

Een trieste stemming heerste. In het halfdonker sprak de laatste vrouwenstem

-Ik word Jolanda genoemd en werkt als buschauffeur op internationale reizen. Naar Spanje. Oostenrijk, Frankrijk en zo. Ik zou terugvliegen naar Nederland om weer een busreis te maken toen dit gebeurde. We hebben een huurauto geregeld die nu ergens in de sloot ligt.

-We betalen met zijn allen de eigen risico, kwam Alexandra ertussendoor.

-Oh wat heerlijk dit. De pijn zakt al. Ze genoot van de warmte die de kachel haar gaf.

-De auto is op naam van de busmaatschappij gehuurd maar ik mag geloof ik geen passagiers meenemen.

-Oh, Dan betalen hun de schade maar dan moeten de andere spullen er wel uit zijn. Karin keek naar Jolanda.

-Jij zat achter het stuur?

-Ja.

-Dan is het verhaal dat ik jou alleen oppikte. Zodra het weer te

doen is gaan we terug om de spullen eruit te halen. Elma dronk haar thee op.

-Maar ik vrees dat dit voorlopig niet mogelijk is.

Bezorgd dacht ze aan haar man die nu in zijn eentje de BB moest runnen. Was de storm daar ook zo erg? Zij had de beste auto, die andere een oude bordeauxrode eend werd gebruikt voor kleine ritjes. Ze had zo'n zin om haar mobiel weer aan te doen om te kijken of er een doorbraak was maar er was geen stroom en geen internet. En haar batterij was al bijna leeg.

-Ik ben Ilona Berendsen. 44 jaar.

En opeens zweeg ze en het werd stil.

Geschrokken merkte Jolanda dat ze begon te huilen en meteen had ze haar arm om haar heen. Het verdriet van Ilona was hartverscheurend en ook de anderen hielden haar vast. Karin kwam met een nat washandje aanzetten.

-Sorry.

-Meid, geeft niets. Elma probeerde zoveel mogelijk empathie erin te leggen.

-Ik ben net gescheiden van een narcist. Trots ben ik op mijn kinderen die hun leven goed zijn begonnen. Mijn zoon en mijn dochter.

Trots klonk door haar stem. Iedereen beseftte dat het een strijd was geweest.

-Mijn zoon is leraar geworden op een multiculturele school en het gaat het hem buitengewoon goed af. En mijn dochter werkt als verzorgende in een kinderziekenhuis in Utrecht.

En ik zou mijn vrijheid vieren in Parijs na een zware heftige scheiding. Maar als je alleen bent is Parijs zo druk en vol verliefde stelletjes dus ik nam de trein, dieper Frankrijk in en eindigde in het hotel waar Alexandra en Jolanda ook waren. De luchthaven ging dicht en Jolanda bood ons aan om naar de volgende vliegveld of eventueel een groot treinstation te gaan waar internationale treinen stoppen. Maar dat werd het dus

niet. Wegen werden afgesloten en zo kwamen we uit in het oog van de storm.

-Ja, inderdaad. Het ging hier dus mis. Jolanda vond zichzelf best koelbloedig maar toen de rivier buiten de oevers trad en een paar golven de auto wegspoelden de berm en sloot in, dacht ze echt dat het niet goed af zou lopen.

-Op mijn kinderen na heb ik niet zoveel meer in Nederland. Geen werk, alleen een appartementje. Ik zal dus flink aan de bak moeten want mijn spaargeld raakt op.

-Dat geld ook voor mij. Karin graaide in de zak met chips.

-Soms verkruimelen dromen onder je handen.

-Ja. Ilona zweeg ook en het werd stil.

Iedereen was in gedachten verdiept en Elma keek naar de grillige schaduwen die de vlammen van de kaarsen opwierpen. Opeens een heftig gerommel en zelfs het huisje schudde. Onwillekeurig dook Ilona in elkaar.

-Wat was dat? Alexandra die bijna indutte kwam geschrokken overeind.

Het gerommel verstomde en Elma stond op en tuurde door de luiken naar buiten.

-Ik geloof dat je rotswand van de tuin het begeven hebt. Dat ligt nu op de weg.

-Oh. Karin stond op en keek naar buiten waar de regen nog altijd heftig aanhield.

-Voorlopig zitten we hier vast. Het verbaasde Elma hoe rustig ze was.

Karin keek geschrokken naar haar.

-Het is moeilijk te zien maar ik geloof dat de peer ook is gevallen.

-Kom.

Elma sloeg een arm om haar heen en ze gingen zitten voor de tegelkachel.

Het werd stiller en de storm buiten bulderde door.

Jolanda stond op en ging naar de wc waar ze even later terugkwam.

-Het water op de wc staat hoog.

-Tja. Karin wist het niet zo meer. Het was alsof haar huisje en haar dromen langzaam afbrokkelde.

-Ik maak de emmers leeg.

Een enorme wind kwam de kamer in toen Karin de emmers onder de gelekte lekken naar buiten gooide.

-Je hoeft de auto niet meer te wassen. In een poging om grappig te zijn ging ze weer zitten.

Na een tijdje ging Ilona liggen en zag dat Jolanda en Alexandra al bijna sliepen.

-Ik geloof dat het wat minder wordt. Elma kwam overeind en keek door een spleet naar buiten.

-Ja inderdaad. Het wordt al lichter.

-Dit is de ergste storm die ik meemaak. Niets vergeleken met zeven jaar geleden maar dat trok grotendeels erlangs.

-Zullen we naar buiten gaan?

Karin keek Elma aan.

-Prima

-Trek mijn jas aan. Elma kreeg een regenjas en zelf trok Karin een dikke winterjas aan.

-We halen de auto even leeg.

Het was raar om buiten te zijn in de frisse lucht. De storm had overal een ravage aangericht en nog was het niet over. Karin liep eerst naar haar auto en het was een pak van haar hart dat haar paarse auto er ongeschonden bij stond. Dat was anders dan de zwarte auto van Elma.

-Hij is allrisk verzekerd. Elma haalde de koffers en tassen uit de auto en bracht het snel naar binnen.

-Oh kijk dan de tuin.

Karin liep een stukje tuin in.

-Mijn perenboom is weg, de appelboom is geknakt en oh de rand.

Een groot stuk grond was weggeslagen en de heg vertoonde gapende gaten.

-Mijn planten. Met open mond keek Karin naar de ravage in haar tuin.

-Kom snel naar binnen Karin. Elma was bang dat ze ook weg zou zakken want stabiel was de situatie allerm minst.

-We helpen je wel met opknappen. Kijk eens wat een lucht. Ik vrees dat we de hele nacht slecht weer krijgen.

Elma wierp een blik op haar auto die inderdaad deuken had opgelopen en sjuowde een koffer naar binnen die niet van haar was.

-Neem die tas mee want daar zit eten.

-Maakt niet uit, we kunnen niet koken.

Maar Karin deed wat ze zei.

Binnen nam Elma de leiding.

-Jolanda als jij nu de kussens van de bank en de matras van Karin 's bed zo schikt dat we om de kachel kunnen slapen. En Ilona, leg jij de boterhammen belegd met kaas zo dicht mogelijk bij de kachel. Heerlijk tosti.

-Mijn koffer. Alexandra deed haar koffer open die ongeschonden was gebleven.

-Gelukkig. Mijn laptop is nog heel. Heb je wifi?

-Niets. Alles doet het niet.

-Och ja, balen. Ik heb ook geen bereik wel genoeg batterij maar dat is ook alles. Tevergeefs hield Alexandra nog haar mobiel verschillende kanten op.

-Al mijn stalen stof en tekeningen liggen in de gecrashte auto.

-Dat wordt morgen pas. Het blijft regenen en we kunnen niet weg omdat er rotsblokken en zo op de weg liggen. Dat wordt lopen.

-Morgen. Ik ga wel mee.

Jolanda zuchtte diep.

-Kom eten jongens. Ilona deelde de boterhammen met de vrouwen.

-Sorry, als ik dit geweten had, had ik meer gehaald.

-Maakt niet uit. We hebben eten. Lekkere broodpizza.

-En het smaakt nog lekkerder.

Na het eten spoelde Karin alles af en bekeek haar armoedige huisje. Ze had het tot nu toe heerlijk gevonden maar het was inderdaad sober ingericht met oude meubelen die ze nog uit haar studententijd had meegenomen. Ooit vond ze het heel wat toen ze met Gerrit, haar ex-man dit als vakantie onderkomen had gekocht. En nu zat ze hier na hun scheiding destijds vol met plannen maar nu bleken het loze dozen te zijn. Misschien had ze nooit van Gerrit moeten scheiden al leefden ze jarenlang als broer en zus. Hij was erin geslaagd om verder te gaan met zijn leven en zij verdeed nutteloos haar tijd hier.

-Kom Karin. Het hartelijk gebaar van Ilona die haar bijna naast zich trok deed haar goed.

-Weet je dat dit heel uniek is? We zitten hier allemaal als vreemden, vrouwen die elkaar niet kennen in verschillende leeftijden en achtergrond en vrouwenvriendschap overheerst. Ik vind dat heel speciaal.

Jolanda krabde even aan haar arm en zei met een klein benepen stemmetje.

-Ik heb nu geen relatie maar het is niet een man die ik wens. Elma moest lachen.

-Dat idee had ik al maar Ilona heeft gelijk. We zitten hier met vrouwen die stuk voor stuk ideaal zijn op verschillende wegen van ons leven. Zonder de storm, hoe vervelend ook, had ik jullie nooit leren kennen, ook jij Karin niet hoewel we dorpsgenoten zijn. Meer dan een beleefd praatje bij de supermarkt had er niet ingezet.

-Op ons.

Elma had een fles wijn open gemaakt en in verschillende glazen werd er geproost.

-Op ons.

-Supervrouwen.

-Morgen gaan we op pad voor de auto maar de nacht is van ons. Jolanda glimlachte. Ze ervoer een zeldzaam vriendschapsgevoel. Misschien was ze daarom zo open geweest?

-Dit is best lekker. Ilona genoot oprecht van de avond.

-Heel onverwachts. Alexandra lag lekker tussen Jolanda en Elma in.

-Ik hou van mijn werk. Het is heerlijk om huizen en hotels in te richten hoewel je soms wel met enorme ego's te maken heeft. Het moet altijd luxe uitstralen, maar niet goedkoop en kitscherig. Het moet klasse uitstralen. Bij sommige kastelen of huizen ben ik wel maanden bezig. Steeds weer een klein detail dat de eigenaars aan moet spreken. Net iets anders. En ongemerkt kom je soms achter geheimen of zie je meer. Ik hou van mijn werk, maar soms is het erg vermoeid en het reizen gaat me niet in de koude kleren zitten. Ik kijk altijd naar de indeling, de inrichting en je verdiept in een juiste combinatie tussen gerief en show spullen.

-Wat boeiend. Karin wees vaag naar haar kamer.

-Je hebt niet veel kunnen zien maar dit is oude meuk.

-Maar Karin. Alexandra had inderdaad niet veel kunnen zien.

-Dit is ook geen hotel of landhuis. Dit is jouw stekje en oude meuk kan ook een thuis zijn. Ik heb een flatje in Amsterdam en Londen en daar slaap ik vaak alleen. Het is strak ingericht, sober en heeft geen enkele persoonlijkheid. Je vindt me vaker in hotels of soms kastelen. Het is geen thuis.

-Baal je er niet van? Jolanda keek haar aan. Zij voelde zich het tegenovergestelde wat Alexandra uitstraalde. Zelfs in deze situatie was ze chique en een echte dame.

-Tja. Het is mijn roeping. Ik voel me er heerlijk bij wanneer de missie geslaagd is. En hoe leuk is het om goede recensies te lezen als je het zo geweldig hebt ingericht. Helaas veranderen de hotels soms de inrichting daarna of brengen er veranderingen aan die niet ten goede zijn

-Heb je wel eens een beroemd iemand gedaan?

Karin was nieuwsgierig.

-Wat bekende Engelsen.

Alexandra leunde achterover in de kussens.

-Maar dit voelt nu zo meer dan thuis.

En daarmee had ze Karin voor zich gewonnen.

Een windlicht doofde en het werd donkerder.

-Hoe laat is het?

-Pas 18.34.

-Het was ook een hele ongewone dag. Jolanda dronk haar glas leeg. Het was al jaren geleden dat ze wijn had gedronken.

Soms een biertje maar meestal water.

-Ik was echt bang toen we de storm inreden.

-Je kon geen kant op. Ilona was ook bang geweest.

-We zaten er middenin welke kant je ook koos.

-Ik heb het nog nooit zo heftig meegemaakt. Het klimaat verandert wel heel erg.

-Het is heftig. Karin dacht weer aan haar tuin of wat ervan over was.

-Ik heb door stormen gereden, sneeuw en hitte maar zoiets wat hier gebeurde. Jolanda schudde haar hoofd.

-Ik hoop niet dat er slachtoffers zijn.

-Dit gaat miljoenen kosten. Elma knikte en opende een zak chips.

-En dit krijgen ze niet snel opgeruimd. Morgen doen we een poging om de koffers uit de auto van Jolanda te halen, maar we zetten geen levens op het spel.

-Ik zie nog die rivier. Ilona nam de zak over.

-Het brulde als een woest monster.

-Gaan we nu spookverhalen vertellen? Karin nam een slokje.

-Nou, liever niet. Alexandra liet de zak chips aan haar voorbij gaan.

Het bleef even stil en Karin ging naar de wc.

Gelukkig, het water stond hoog in de pot maar het stroomde niet over. Het leek wel alsof het wat was gezakt. Het had voordelen om op een bult te wonen.

Ze deed de gordijn voor de deur dicht en ook de gordijnen van haar geplunderde slaapkamer schoof ze dicht. Soms wist de wind de gordijnen nog bol te blazen. Door een klein raampje waar geen luik ervoor was gemonteerd zag ze dat het nog altijd regende maar gelukkig niet zo hard meer. En was de bomenrij een stuk verderop niet veranderd? Dan zou het betekenen dat ze hier wel wat dagen zouden blijven. En ze kon niet koken zolang ze geen stroom had.

-Mijn leven speelt zich hier in Frankrijk af. Elma nam het woord.

Ze deed al haar haren op de rug en nestelde achterover terwijl ze het restje wijn heen en weer schudde in haar theekopje.

-We hebben aan de overkant van de rivier een mooi huis met een bed en breakfast en dat runnen mijn man en ik. Het is zo goed als zelfvoorzienend, al weet ik nog niet hoe het er nu voorstaat.

-Ik zou het dolgraag willen zien. Alexandra sloot haar ogen.

-Ik reed net terug vanuit Nederland waar ik mijn dochter heb geholpen met haar kinderen. Ze moest even naar het ziekenhuis maar dat is gelukkig allemaal goed gekomen. Ik zag al wel dat er een flinke storm op komst was maar dacht naïef dat het meeviel en ik op tijd thuis kon zijn. Dus niet. Ze vond nog een elastiekje uit haar zak en begon te vlechten.

-Laat mij maar. Alexandra kwam wat overeind.

Ze haalde de slordige vlecht helemaal uit en begon op nieuw

vanuit de hoofdhuid.

-Oh heerlijk. Lekker strak. Elma merkte dat ze dat vaker had gedaan.

-Ik ben even kapster geweest.

Moeiteloos begon ze rap te vlechten, steeds een streng meenemend naar de volgende draai. Ondanks de weinige licht werd het strak en mooi.

-Oh heerlijk.

-Dit is de vissengraat vlecht. Blijft wel dagenlang zitten en wanneer je het losmaakt heb je lange tijd krullen.

-Gaat het goed met jullie bed en breakfast?

-Ja gelukkig wel. En hierbij nodig ik jullie uit om te komen.

-Gaan we straks allemaal onze eigen gang? Ilona keek rond en zag de gezichten haar kant op draaien.

-Ik bedoel; jullie hebben een leven hier in Frankrijk en jij Alexandra reist van hotel naar kasteel naar landhuis en zo. Jolanda is toeristen aan het rijden en ik ben de enige die een leven in Nederland heb.

-Ik ga met enige regelmaat naar Nederland, mijn man ook. Elma taste even naar de vlecht.

-En ik heb mijn zoon er wonen hoewel hij zijn eigen leven leidt. Karin was er al in geen maanden geweest.

-Wat stel je voor? vroeg Alexandra.

-Nou, geen idee maar dit is speciaal en ik vind het echt jammer dat we straks allemaal onze eigen weg gaan.

Misschien heeft die storm wel een doel om ons dit te beleven.

-Zou kunnen. Al leek het Elma te gek dat de storm extra werd gecreëerd om de vrouwen samen te brengen.

-We zijn allemaal vrouwen die een hobbelige weg hebben gelopen en nog. Elma keek om zich heen. Zij was de enige die gelukkig getrouwd was.

-Zodra we weer internet hebben maken we een clubje met alleen ons vijven.

-Goed idee.

Maar Ilona wilde meer.

-En laten we van tijd tot tijd bij elkaar komen om elkaar te helpen.

-Doen we. Karin was er meteen voor.

-Dat wordt wel moeilijk want we zwerven uit over Europa. Alexandra had er een zwaar hoofd in om dit te combineren met haar werk.

-Ik ga slapen. Jolanda zakte achterover en voelde hoe gespannen haar lichaam was.

-Vanmorgen zaten we nog in het hotel aan het ontbijt en nu midden in de storm.

Het werd stiller en stiller. Ilona zag dat Jolanda al snel sliep en Alexandra lag ook stil. Ook zij sliep.

Karin had de kopjes en de lege zak chips weggelegd en ging ook liggen.

Ook Elma dommelde in. Ze had op een dutje in de auto na het hele stuk deze dag afgelegd. Vanmorgen heel vroeg was ze uit Nederland vertrokken en had gehoopt in de armen van Huibert te liggen in plaats van met vier meiden bij een oude kachel. Ze hoopte maar dat haar berichtje was aangekomen. Ze miste hem. Nu stond hij er alleen voor met de gasten. Zou het daar ook zo'n noodweer zijn? Vast wel. Zover was het niet. Maar hun huis en grond waren beter bestand tegen noodweer.

Buiten scheen het wat rustiger te worden maar nog altijd tochtte het door de spleten van het huisje.

Karin lag lange tijd te luisteren. Zelfs Ilona had haar ogen dicht en scheen te slapen.

Tenslotte stond ze op en verliet haar warme plek. Stilletjes sloop ze weg van de plek en met haar jas aan ging ze naar buiten toe.

Daar waaide het altijd nog flink. Overal was het nat tot in het kleine schuurtje toe. Het was donker. Nergens zag ze licht.

Ze liep in haar laarzen de tuin in of wat ervan over was. Veel kon ze niet zien maar zelfs in het donker was de verwoesting duidelijk zichtbaar. Het leek haar leven wel.

Met heimwee dacht ze aan haar tijd in Nederland. Haar werk, haar gezin, het huis.

Ze zag haar oprit dat nu meer op een rivier leek door al dat water.

Tja, Karin. Wat nu?

Het had haar zo geweldig geleden. Naar Frankrijk toe, naar dit idyllisch huisje en dan detectives schrijven. O ze was inderdaad gaan schrijven. Het ene verhaal na de andere, ergens beginnen en daarna met een nieuw idee weer verdergegaan omdat dat er echt uit moest.

's Morgens de dag beginnen met sinaasappelsap en croissants en de dag afsluiten met wijn en vaak een kaasplankje.

Soms deed ze niets en soms was ze erg actief in het huisje en de tuin. Maar langzaam was haar geld op en ze kwam geen steek verder in haar schrijven. Zo werd het steeds moeilijker en gecompliceerder en haar bankrekening leger en leger. Nu had ze geen geld meer om naar Nederland te gaan maar wat had ze daar ook te zoeken?

Haar zoon was druk met zijn werk en haar ex-man had een nieuwe liefde gevonden en was verhuisd naar het westen waar hij een heel nieuw leven had gevonden. Ze gunde het hem maar miste de zekerheid van hun vorige leven wel. Ze had voor avontuur gekozen en wat bracht het haar op? Ze had gehoopt dat ze een beroemde schrijfster zou worden maar haar manuscripten kregen afwijzingen. En als ze het nalas begreep ze het ook wel maar het was zo teleurstellend.

-Hey Karin.

Stilletjes kwam Ilona bij haar staan en sloeg haar armen om haar heen.

Karin had niet door dat ze aan het huilen was. In een